

HỒI 17

Nhìn Trăng Nhớ Người Mạo Hoàn Liên Đau Lòng Nội Uyển
Binh Phù Vượt Ngục Lăng Vi Phong Đêm Đến Thiên Lao

K

hang Hy đứng dậy, đang định lục lợi sách của Đồng Tiểu Uyển, y chợt thấy Đồng Tiểu Uyển trên bức tranh mỉm cười lạnh, đôi tròng mắt cứ nhìn qua đảo lại. Y lạnh toát cả người, ngừng bức nói với tên thị vệ, Người xé bức tranh xuống cho ta!”.

Mạo Hoàn Liên nấp sau tủ sách, máu nóng dồn lên. Nàng nhìn thấy tên thị vệ thủng thỉnh đến trước bức tranh của mẹ, năm ngón tay giờ tay chụp vào bức tranh, Mạo Hoàn Liên quát lớn một tiếng phóng vọt ra, đâm một kiếm về phía y.

Tên thị vệ ấy võ công cũng rất ghê gớm, y chợt nghe tiếng binh khí chém gió ở phía sau thì xoay người, chụp chiếc ghế quét ngang tới đánh vù một tiếng. Mạo Hoàn Liên lia thanh kiếm, bốn chân của chiếc ghế rơi xuống! Tên thị vệ quát lớn một tiếng, ném mạnh chiếc ghế ra. Mạo Hoàn Liên chém ngang một kiếm, chặt đứt chiếc ghế làm đôi, rồi nàng lia mũi kiếm đâm vào cổ tay của kẻ địch. Tên thị vệ xoay người, cổ tay đã bị mũi kiếm đâm trúng. Y găm lên như sấm, phóng vọt người tới, hai quyền vung lên đâm vào mặt của Mạo Hoàn Liên. Mạo Hoàn Liên thấy y hung hăng như thế thì chợt nảy ra kế, nàng đột nhiên lướt ngang qua, đâm kiếm về phía Khang Hy! Khang Hy quát lên, ngã bổ xuống đất thuận thế lăn một vòng ra sau bàn trang điểm. Khi tên thị vệ ấy thấy Mạo Hoàn Liên lướt xéo người thì biết không xong, y vội vàng tung vọt người qua, trong tai nghe hoàng đế kêu lớn một tiếng, tưởng rằng đã bị đâm trúng. Y kinh hoảng liều mạng, mở rộng hai tay nhảy bổ tới. Mạo Hoàn Liên nhẹ nhàng lách qua, tên thị vệ ấy chỉ lo cứu người, chướng phải chụp về phía trước, chướng trái chống địch, nào ngờ chụp hụt, chỉ cảm thấy đau nhói đến tận xương, chướng trái đã bị Mạo Hoàn Liên chặt xuống!

Tên thị vệ tinh thông mười tám lộ trường quyền ở miền quan ngoại, nếu luận về võ công thì hơn cả Mạo Hoàn Liên. Chỉ vì Mạo Hoàn Liên có dùng bảo kiếm, và lại y còn phải lo cho hoàng đế, chướng trái đã bị chặt, tuy liều chết ngăn cản nhưng cũng địch không nổi. Chỉ trong vòng mấy chiêu Mạo Hoàn Liên nhân lúc y điên cuồng xông tới thì xoay người lách ra phía sau, trở tay đâm lại một kiếm từ

phía sau ra đến phía trước.

Mạo Hoàn Liên lao kiếm vào người y, nhẹ nhàng gỡ bức họa của mẹ xuống cuộn lại, rồi vung thanh kiếm quát: “Ra đây!”.

Khang Hy đã thấy tên thị vệ bị giết, toàn thân lạnh ngắt, y nghĩ bụng hôm nay thế nào cũng chết, thế là liều mạng bước ra mắng hỏi: “Người dám giết vua?”.

Mạo Hoàn Liên cười lạnh, lia thanh kiếm trước mặt Khang Hy nói: “Giết người cũng như giết một con lợn, cần gì phải phí sức?” Khang Hy hừ một tiếng nói: “Người cũng đừng hòng sống sót!” Mạo Hoàn Liên nghĩ đến Dịch Lan Châu, nàng xỉa mũi kiếm tới nhưng không đâm xuống, khẽ mắng: “Người muốn sống không?” Khang Hy nói: “Thế nào?” Mạo Hoàn Liên nói: “Hãy thả nữ tặc trong thiên lao ra! Sau đó đưa ta ra khỏi cung!” Khang Hy nghĩ thầm: “Tên nữ tặc này thật ngốc nghếch, ta hứa thả ả, chả lẽ người có thể ra ngoài giám thị, chỉ cần ta thoát khỏi nơi này, cao thủ trong đại nội sẽ lập tức đến giết người”. Y cố ý nghĩ ngợi một hồi rồi nói: “Thiên tử không nói chơi, ta sẽ lập tức viết ngự chỉ sai người thả ả, người có yên tâm chưa?”.

Mạo Hoàn Liên lạnh lùng nói: “Ta biết người đang giở trò, nhưng nếu ta chết ở đây, lão hòa thượng ở chùa Thanh Lương sẽ đọc kinh cho ta”. Khang Hy chợt biến sắc, gằng giọng nói: “Lão hòa thượng nào?” Mạo Hoàn Liên cười lạnh: “Đúng thế, lão hòa thượng nào? Ta thật lắm cảm, lão hòa thượng ấy đã chết từ lâu, không thể nào niệm kinh nữa!” rồi đột nhiên nàng lấy ra một chuỗi ngọc, đưa lên nói: “Đây là vật của chủ nhân trong căn phòng này, lão hòa thượng ấy coi như cũng tốt bụng, trước khi chết con trao trả lại lại cho ta. Ôi, ông ấy chết thật thảm!” trước đây khi Mạo Hoàn Liên vào chùa Thanh Lương, đã gặp hoàng đế Thuận Trị, Thuận Trị một tay kéo nàng, một tay kéo Khang Hy đến cúng tế mộ của Đồng Tiểu Uyển. Đây chính là chuỗi ngọc mà ông ta đã đưa cho nàng. Khang Hy đã nhận ra Mạo Hoàn Liên, y chẳng nói nàng gì được. Mạo Hoàn Liên lại chỉ cái xác dưới đất, nói: “Y chết thật không đáng, kém xa Diêm Trung Thiêm”. Khang Hy tái mặt, toàn thân run bần bật. Mạo Hoàn Liên cười hì hì nói: “Nếu người dám làm tổn thương ta, ta lập tức sẽ vạch trần chuyện này ngay trong cung!” Khang Hy giật mình thầm nhủ: “Nếu ả tiết lộ ra ngoài mình không sợ. Nếu kê toán lên trong cung, thái hậu biết thì không xong”. Thế là y nở nụ cười, nói: “Ả nha đầu nhà người thật là kỳ khôi, ta đã hứa đưa người ra khỏi cung, người còn nghi ngờ gì nữa?” Mạo Hoàn Liên nhìn Khang Hy với ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết, thúc giục: “Viết mau, viết mau! Thả nữ tặc ấy ra!”.

Khang Hy cầm bút lông, đang nghĩ kế thoát thân thì chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, Sở Chiêu Nam lớn giọng kêu: “Hoàng thượng có trong đấy

không?” Khang Hy nói: “Ồ đây!” Mạo Hoàn Liên kề kiếm vào cổ của y, khế nói: “Không cho y vào!”.

Sở Chiêu Nam dừng chân lại trước cửa, Khang Hy nói: “Người đợi một lát, trẫm sẽ ra ngay!” Sở Chiêu Nam bấm tấu: “Ngạc vương phi vào cung, giờ đang đợi bên ngoài!” Khang Hy vò tấm giấy chưa viết xong thành một cục, thuận tay ném xuống đất, Mạo Hoàn Liên khế quát hỏi: “Làm gì thế?” Mạo Hoàn Liên toan tiếp tục ép y, chợt nghe bên ngoài có thái giám bẩm: “Thái hậu giá đáo!” Khang Hy cười khổ sở nói: “Thái hậu đến, ta không thể cản người!” Mạo Hoàn Liên nhú mày, cất thanh bảo kiếm, nói: “Ra ngoài!” Khang Hy đẩy cửa phòng, Sở Chiêu Nam thấy sau lưng hoàng đế có một cung nga rất quen mặt! y không dám nhìn kỹ, Mạo Hoàn Liên đã tiện tay đóng cửa phòng lại, khế nói bên tai Khang Hy: “Nhớ lão hòa thượng đấy!” Khang Hy xua tay nói: “Các người vào đây làm gì? Ra ngoài cả cho ta!” Sở Chiêu Nam vâng một tiếng rồi bấm tiếp: “Thái hậu bảo bọn thần đến đây tìm”. Khang Hy ừ một tiếng rồi bước ra ngoài, Mạo Hoàn Liên đi sát theo sau. Lúc này Sở Chiêu Nam đã thấy Mạo Hoàn Liên, trong lòng cả kinh.

Cả đám người ra khỏi Lan phong tinh xá, thái hậu bước tới hỏi: “Hoàng nhi làm gì ở đây?” Khang Hy nói: “Hoàng nhi muốn tìm vài cuốn sách”. Thái hậu nhìn bức tranh trên tay Mạo Hoàn Liên, hỏi: “Có phải bức tranh này ở trong đó không?” Khang Hy khế gật đầu, thái hậu đang định muốn nàng mở ra xem. Ngạc vương phi bước tới, tên thái giám trái gấm vàng xuống đất, Ngạc vương phi quỳ xuống miến gấm dập đầu. Thái hậu nói: “Vương phi đang muốn bệ kiến”. Khang Hy hỏi: “Có chuyện gì gấp?” thái hậu nói: “Vương phi bảo bệnh đã lui, hôm nay muốn vào thiên lao thăm vấn nữ tặc!” Khang Hy nói: “Vây thì tốt!” Ngạc vương phi dập đầu tạ ơn. Thái hậu rất thương mến bà, kéo bà đứng dậy, Mạo Hoàn Liên nhân thời cơ ấy, khế nói bên tai hoàng đế: “Ta muốn theo Ngạc vương phi ra ngoài!”.

Té ra Mạo Hoàn Liên nghĩ, tuy mình nắm được điểm yếu của hoàng đế, nhưng muốn an toàn ra cung thì cũng không khó. Trong cung hoàng đế sợ mình nói ra chuyện giết cha, không dám gia hại, nếu y sai người đưa mình ra cung thì y chắc chắn sẽ ngấm hạ độc thủ. Bởi vậy lo rằng nếu cứ chân chừ nữa thì sẽ có người nhận ra chính Nạp Lan công tử đã đưa mình vào cung, mình cũng đã từng ở trong cung của tam công chúa, lúc đó há chẳng phải đã liên lụy họ hay sao.

Nàng tuy không dám tin tưởng Ngạc vương phi, nhưng cũng cảm thấy bên cạnh Ngạc vương phi thì an toàn hơn nhiều.

Khang Hy khế ừ một tiếng, thái hậu đã kéo Ngạc vương phi đứng dậy. Khang Hy nói: “Ngạc thân vương không may chết thảm, trẫm rất đau lòng, muốn chia sẻ nỗi buồn cùng vương phi. Trẫm có một ả cung nga thông hiểu cầm kỳ,

lạnh lợi hoạt bát, nay ban cho vương phi để giải buồn”. Mạo Hoàn Liên nhẹ nhàng quỳ xuống. Ngạc vương phi tạ ơn xong thì đỡ Mạo Hoàn Liên, thầm nhủ: “Sao hôm nay đột nhiên hoàng thượng tặng cung nga cho mình?” số là hoàng đế tặng cung nga cho vương phi thân vương cũng là chuyện bình thường, có điều chưa bao giờ tặng ngay trước mặt mà ra lệnh cho thái giám trong cung đưa cung nga tới phủ đệ mà thôi. Vương phi cảm thấy không bình thường nhưng cũng không lấy làm lạ.

Thái hậu nhớ đến chuyện của Đồng Tiểu Uyển, định hỏi hoàng đế có thấy gì trong phòng hay không, không để ý đến Mạo Hoàn Liên và Ngạc vương phi, thế rồi mới thúc giục hoàng đế quay trở về cung Cảnh Dương. Khang Hy bước tới phía trước chỉ nói: “Sao tam muội muội cũng đến đây”.

Mạo Hoàn Liên vừa đi theo Ngạc vương phi được mấy bước, chợt thấy tam công chúa cũng đến, vội vàng nháy mắt. Tam công chúa hỏi: “Sao vương phi vào cung sớm đến thế?” rồi nàng liếc mắt nhìn Mạo Hoàn Liên. Ngạc vương phi khẽ gật đầu, chỉ Mạo Hoàn Liên nói: “Tam công chúa có nhận ra ả không? Hoàng thượng bảo ả thông hiểm cầm kỳ, sau này ta đã có người chỉ điểm”. Tam công chúa nói: “Ồ, là hoàng thượng đã thưởng ả cho vương phi?” Ngạc vương phi nói: “Không dám!” tam công chúa kéo tay Mạo Hoàn Liên, khẽ cười nói: “Ồ, để ta xem thử, trông rất xinh xắn! Người tên là gì? Sao trước giờ ta vẫn không nhận ra người?” nàng giả vờ nói chuyện với Mạo Hoàn Liên, nhưng đã nhét một vật vào trong tay nàng. Mạo Hoàn Liên rất lạnh lẽo, nàng dốc ống tay áo lên, vật ấy đã rơi vào bên trong. Thái hậu đang nôn nóng, vẫy tay bảo tam công chúa đến. Tam công chúa mỉm cười nói: “Người có gì không hiểu thì cứ hỏi Ngạc vương phi”. Mạo Hoàn Liên khẽ gật đầu, theo vương phi ra khỏi cung.

Mạo Hoàn Liên ngồi cùng xe với vương phi, càng nhìn càng thấy rõ không những vương phi trông giống Dịch Lan Châu mà thần thái cũng y hệt. Nàng nhớ lại khi Dịch Lan Châu hành thích Đa Thích ở núi Ngũ Đài, nàng ta đã che phi tiêu cho vương phi, trong lòng chợt hiểu ra. Ngạc vương phi thấy Mạo Hoàn Liên cứ nhìn mình, chẳng hề có vẻ e dè của cung nga bình thường, trong lòng rất lấy làm lạ, về đến vương phủ, vương phi cho bọn thị nữ lui ra, giữ một mình Mạo Hoàn Liên bên cạnh, hỏi: “Người ở trong cung được bao nhiêu năm? Trước kia theo hầu hoàng thượng hay hoàng hậu?” Mạo Hoàn Liên cười rằng: “Tôi vào cung không đầy hai ngày!” vương phi ngạc nhiên hỏi: “Người không phải là cung nga?” Mạo Hoàn Liên gật đầu, vương phi nói: “Người vào cung làm gì?” Mạo Hoàn Liên nói: “Cũng giống như bà!” vương phi biến sắc, Mạo Hoàn Liên nói tiếp: “Chính là vì cứu một người!” Ngạc vương phi tròn mắt, khẽ quát hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

Mạo Hoàn Liên bước dần tới, lạnh lùng nói: “Tôi là bằng hữu của Dịch Lan Châu”. Vương phi mặt tái nhợt, khẽ nói: “Nó đã nói gì cho cô nương biết?” Mạo Hoàn Liên không đáp, hỏi ngược lại: “Vương phi, bà có muốn giết nàng báo thù cho chồng bà hay không?” vương phi bừng mặt kêu lên: “Xin cô nương đừng ép ta!” Mạo Hoàn Liên vái dài rồi nói: “Vương phi, tôi đã nói sai! Nàng bị nhốt vào thiên lao, chắc hẳn bà càng lo hơn chúng tôi, càng muốn cứu nàng hơn!” vương phi khóc rằng: “Tôi còn cách gì nữa?” Mạo Hoàn Liên lấy vật mà tam công chúa đã đưa cho nàng mở ra xem, chỉ thấy đó là một mảnh ngọc, trên mảnh ngọc có khắc hình vẽ trông rất tinh xảo. Mạo Hoàn Liên ngạc nhiên, vương phi vừa nhìn thì vội vàng nói: “Là hoàng thượng đã trao cho cô nương?” Mạo Hoàn Liên lắc đầu, vương phi thở dài: “Tôi còn tưởng đó là ý của hoàng thượng, té ra cô nương đã đánh cắp!” Mạo Hoàn Liên nói: “Việc này bà cứ mặc tôi, bà hãy mau nói đây là gì?”

Ngạc vương phi cầm lấy mảnh ngọc nhìn kỹ một hồi, rồi hai ngón tay cái đè lên mảnh ngọc, đột nhiên mảnh ngọc nứt ra, bên trong có một mảnh giấy nhỏ xúu viết toàn là chữ Mãn Châu, Mạo Hoàn Liên không nhận ra.

Ngạc vương phi buông nhẹ tay, mảnh ngọc khép lại, nói: “Quả nhiên không sai, đáng tiếc lấy được cũng vô dụng. Đây gọi là Chu quả kim phù, nghe nói thái tổ của chúng tôi nuốt Chu quả của thần nhân nên mới ra đời, Chu quả kim phù xưa nay là tín vật trong nội đình. Hoàng đế có mật lệnh gì thì sẽ giao Chu quả kim phù cho đại thần hoặc thị vệ”. Mạo Hoàn Liên mừng rỡ nói: “Chúng ta có cái này, há chẳng phải sẽ cứu được Dịch Lan Châu sao?” Ngạc vương phi nói: “Không phải, hãy nghe tôi nói. Chu quả kim phù chỉ có thể trao cho đại thần hoặc thị vệ trong nội đình làm tín vật, vả lại còn phải có mật chiếu nữa”. Mạo Hoàn Liên nói: “Nếu đã có mật chiếu thì cần gì đến mảnh kim phù này?” Ngạc vương phi cười nói: “Cô nương không biết chuyện trong cung đình. Hoàng đế có việc không thể ghi rõ trong chiếu thư, mật chiếu chỉ viết là do ai cầm mảnh kim phù này, vậy thì người cầm mảnh kim phù này là khâm sứ của hoàng đế, có quyền hành sự nhưng lại không để lộ dấu vết”.

Mạo Hoàn Liên nghĩ ngợi một hồi, nói: “Tôi đã hiểu, bà nói chúng ta chẳng phải là nhất phẩm đại thần hoặc nhất đẳng thị vệ, trong tay lại không có chiếu thư sử dụng kim phù, nên có vật này cũng vô dụng”.

Ngạc vương phi buồn bã nói: “Chính là thế” Mạo Hoàn Liên nói: “Nhất phẩm đại thần thì chúng ta không thể giả, nhưng còn nhất đẳng thị vệ?” Ngạc vương phi đứng dậy nói: “Cô nương rất thông minh, trong triều chỉ có vài nhất phẩm đại thần, đương nhiên không thể giả, nhưng trong nội đình thì có rất nhiều nhất đẳng thị vệ, bởi vậy giả mạo sẽ dễ hơn!” nàng trầm ngâm rồi chợt nói: “Có điều ai lớn gan như

thế?”.

Nói vừa dứt lời bên ngoài có người kêu: “Ai dám lớn gan như thế!” Ngạc vương phi và Mạo Hoàn Liên đẩy cửa ra nhìn thì thấy có một thiếu phụ áo xanh múa kiếm như gió, từng bước đẩy bốn tên thị vệ trong vương phủ thối lui. Bốn tên thị vệ này quát tháo liên hồi, thiếu phụ áo xanh vẫn múa tít thanh kiếm!

Đang lúc ác đấu, một tên thị vệ chợt kêu ối chao một tiếng, ngã từ trên lầu xuống. Mạo Hoàn Liên cũng không thấy rõ người đàn bà áo xanh này đã dùng thủ pháp gì đả thương y. Đang lấy làm lạ, chỉ thấy bà ta lướt người tới, một tên thị vệ sử dụng gậy lao bổ xuống, cây gậy đánh vào hạ bàng, người đàn bà áo xanh ấy phóng vọt người lên, đánh ra một chiêu Phong hạn lạc hoa, đẩy hai tên thị vệ khác từng bước thối lui, chân phải đạp ra ngoài, tên thị vệ cầm gậy vừa mới quét gậy ra thì đã bị đá xuống lầu. Tên thị vệ tử thương mất hai, chỉ còn lại hai người phóng lên mái, kêu lên: “Vương phi, trốn mau!” nói chưa dứt lời thì người đàn bà áo xanh đã phóng lướt lên như con chim nhạn, vươn tay chụp tới, ném y từ trên cao rơi xuống.

Mạo Hoàn Liên đã gặp không ít cao thủ, lúc này cũng không khỏi thất kinh. Kiếm pháp của người đàn bà này chẳng kém gì Lăng Vị Phong, nhưng nàng không hề biết lai lịch của bà ta. Nàng chỉ đành rút thanh bảo kiếm âm thầm giới bị.

Người đàn bà áo xanh giết xong bốn tên thị vệ thì hú dài một tiếng, phóng vọt vào bên trong, Mạo Hoàn Liên kéo vương phi thối lui vài bước, giờ kiếm chặn ở phía trước, cao giọng hỏi: “Vị tiền bối nào thế?” người đàn bà áo xanh không thèm để ý, chỉ quát hỏi vương phi: “Người có phải là Nạp Lan Minh Tuệ không?” Nạp Lan vương phi chợt nhớ lại hình như đã gặp bà ta từ nhiều năm trước, nên trả lời một tiếng. Người đàn bà áo xanh vung tay, một ngọn roi mềm phóng vút tới, quét xuống mặt đất, Mạo Hoàn Liên lia thanh kiếm, chặt đứt ngọn roi thành hai đoạn nhưng nàng cũng bị lùi đi mấy bước.

Người đàn bà áo xanh ấy lôi Mạo Hoàn Liên tới, đâm soạt một kiếm về phía vương phi, vương phi lách người, chưởng phải hạ xuống, chưởng trái đánh lên, thi triển một chiêu Long đằng hỏa dục trong đại cầm nả thủ, toan đoạt thanh bảo kiếm của kẻ địch, người đàn bà áo xanh kêu ô một tiếng, kiếm quang lóe lên, ngọn roi dài trên tay trái quét tới như giông bão, vương phi thối lui ra sau từng bước, tình thế rất nguy hiểm. Mạo Hoàn Liên vội vàng vung cây kiếm thiên hồng từ phía sau đánh tới, người đàn bà áo xanh mắng: “Ả nha đầu nhà ngươi muốn chết!” rồi ba ta xoay người, thanh đoản kiếm chặn ngang qua, cây roi dài đánh ngược lại, bao bọc Mạo Hoàn Liên và vương phi trong màn ánh kiếm bóng roi, Mạo Hoàn Liên tuy có bảo kiếm nhưng võ công của đối phương cực kỳ cao cường,

cả nàng cũng không thể tự bảo vệ được nổi, đừng nói là ra đòn. May mà Nạp Lan vương phi được Dương Vân Thông chỉ điểm chiêu pháp, khó khăn lắm mới cầm cự nổi.

Nạp Lan vương phi quát hỏi: “Người là ai?” người đàn bà áo xanh hừ một tiếng rồi nói: “Người đã là vương phi, làm sao nhớ nổi ta?” cây kiếm trên tay phải vẫn không buông lời, Mạo Hoàn Liên bị cây roi dài chặn ở một bên, chẳng giúp gì được cho Nạp Lan vương phi.

Đang lúc kịch chiến, vương phi phóng vọt người lên, sử dụng những chiêu Kim thiên hí lãng, chụp vào hai mắt của người đàn bà từ trên không trung.

Người đàn bà áo xanh cười lạnh: “Người muốn chết!” rồi tay trái đánh vù một tiếng, dồn Mạo Hoàn Liên đến bức tường, tay phải hất lên, gạt đôi trảo của vương phi, cây đoản kiếm trở ngược lại một vòng, chém vào cổ của vương phi. Trong khoảnh khắc tính mạng nguy cấp ấy, vương phi chợt thấy một nguồn lực lớn nâng mình lên, bà thuận thế lộn người hạ xuống, đồng thời trong tai nghe keng một tiếng, người đàn bà áo xanh buông giọng mắng lớn!

Mạo Hoàn Liên nấp trong góc tường thấy rất rõ ràng, người giải cứu vương phi phóng ra từ sau một tấm biển lớn trong lầu, Mạo Hoàn Liên thầm thất kinh, nàng không hề biết có người nấp bên cạnh mình, giả sử y là kẻ địch thì há chẳng hỏng bét hay sao?

Khi Mạo Hoàn Liên nhìn kỹ lại thì chợt giật mình, người ấy tuy dùng khăn che mặt nhưng nàng có thể nhận ra dáng người và kiếm pháp của y, người đó chính là Lăng Vị Phong! Mạo Hoàn Liên chạy ra, kêu lớn: “Lăng đại hiệp!” thiếu phụ áo xanh trở tay đánh lại một roi, dồn Mạo Hoàn Liên vào góc tường, người che mặt kêu lên: “Hoàn Liên, đừng ra!” đó chính là giọng nói của Lăng Vị Phong.

Lăng Vị Phong và người đàn bà áo xanh đều dùng võ công thượng thừa tỉ thí, chiêu số đánh ra nhanh nhẹn vô cùng, Mạo Hoàn Liên nhìn đến nổi hoa mắt! Thiếu phụ áo xanh vung cây roi dài quét tới, phá giải kiếm chiêu của Lăng Vị Phong, cây đoản kiếm dựng trước ngực chặn môn hộ lại thối lui một bước kêu lên: “Người là Thiên Sơn thần mãng?” Lăng Vị Phong trở thanh kiếm lại đáp: “Đúng thế, dám hỏi tiền bối là ai?” Lăng Vị Phong tưởng rằng bà ta nghe danh tiếng của mình thì ngừng tay, nào ngờ thiếu phụ gật đầu cười: “Thiên Sơn thần mãng quả nhiên danh đồn không ngoa, thử thêm vài chiêu nữa”. Rồi bà ta vung cây roi ra, tay phải cầm cây đoản kiếm triển khai những chiêu số tấn công. Lăng Vị Phong thầm nhủ: “Người đàn bà này chẳng phép tắc tí nào!” rồi chàng lắc người, mũi kiếm lóe lên, cũng triển khai những thế tấn công như giông bão.

Võ công của người đàn bà rất ghê gớm, cả hai tay đồng thời sử dụng hai món binh khí khác nhau mà phối hợp rất kín kẽ. Trước đây Lăng Vị Phong chỉ từng gặp một người tay trái sử dụng đao tay phải sử dụng kiếm, đó chính là Khưu Đông Lạc. Nhưng giờ đây người đàn bà này chẳng đơn giản như Khưu Đông Lạc. Thiên Sơn kiếm pháp của Lăng Vị Phong thần diệu vô cùng, nhưng cũng chỉ đánh ngang hàng với bà ta, chàng bắt đầu cảm thấy kinh ngạc! Thế là cây bảo kiếm vấy lên, kiếm hoa tỏa ra nhưng sao xa, trong nhất thời trong cả căn phòng đều thấy kiếm quang loang loáng, khắp nơi đều là bóng dáng của Lăng Vị Phong. Người đàn bà áo xanh khen một tiếng “hay!” rồi tay trái cầm roi tay phải cầm kiếm thấy chiêu phá chiêu, người cũng lướt bốn hướng, Lăng Vị Phong từ ngày xuất đạo chưa từng thấy một người nào có công lực thâm hậu như thế, chàng chợt nghĩ: “Chả lẽ bà ta vẫn còn sống?” thế rồi cây kiếm trong tay đánh gấp, đang lúc kịch đấu chàng chợt chém xéo chuồng trái ra, chuồng phong quét tới, mảnh khăn trùm đầu của người đàn bà bật lên, Mạo Hoàn Liên lại thất kinh, người đàn bà này nét mặt xinh đẹp nhưng tóc bạc trắng xóa, trong khăn cột đầu còn có một mảnh khăn đỏ. Lăng Vị Phong đột nhiên nháy ra khỏi vòng chiến, ôm kiếm trước ngực vái dài đến tận đất, nói: “Thất kính! Thất kính! Té ra là Phi Hồng Cân nữ hiệp!” người đàn bà áo xanh cười lớn, đột nhiên rút phắt cây đoản kiếm về ném xuống bàn, cười rằng: “Người không hổ là sư đệ của Dương đại hiệp! Thấy người cũng như thế y!” bà ta nói xong, nét cười chợt tắt, vẻ mặt buồn bã.

Hơn hai mươi năm trước Phi Hồng Cân vang danh Thiên Sơn Nam Bắc, là một nữ anh hùng già trẻ lớn bé đều biết ở miền thảo nguyên, cùng tề danh với Dương Vân Thông, được người ta gọi là Tái ngoại kỳ hiệp (xin mời xem bộ “Tái ngoại kỳ hiệp” truyện) hai người có tình cảm rất sâu đậm. Sau đó có bộ tộc ở Hồi Cương bị triều đình nhà Thanh đánh bại, vì theo đuổi Nạp Lan Minh Tuệ, Dương Vân Thông từ miền tái ngoại đến Giang Nam, chết thảm ở bờ sông Tiền Đường. Phi Hồng Cân cũng đột nhiên mất tích ở thảo nguyên, không ai biết bà ta ở đâu. Hai mươi năm qua trên khắp thảo nguyên đều đồn đãi sự tích anh hùng của bà, hai năm sau kể từ khi bà mất tích, Lăng Vị Phong đã đến Hồi Cương, lúc đó chàng đã nghe người ta nhắc đến tên bà.

Phi Hồng Cân võ hai chưởng, xông về phía Nạp Lan vương phi cười lạnh: “Người giỏi lắm!” Nạp Lan vương phi hai mắt đỏ đẫm, thần thờ nói: “Dương Vân Thông đã chết mười tám năm, bà còn muốn thế nào? Bà hãy giết tôi, tôi cũng chẳng muốn sống nữa!” Phi Hồng Cân tức giận nói: “Người tưởng ta đến tranh đàn ông với người? Hừ! Ta chỉ muốn giết người!” Lăng Vị Phong can lại: “Vương phi chẳng có thù oán gì với chúng ta!” Phi Hồng Cân chẳng màng đến Lăng Vị Phong, quát hỏi vương phi: “Con gái của Dương Vân Thông đâu? Hãy trả cho ta!”

vương phi nương mày, cười lạnh nói: “Có liên quan gì đến bà? Tại sao tôi phải trao cho bà!” Phi Hồng Cân tức giận nói: “Ta biết ngươi là mẹ, nhưng người mẹ như ngươi chẳng màng gì đến con gái của mình. Hừ, ngươi tưởng ta không biết? Nó giết chồng của ngươi, ngươi đã bắt nó nhốt vào thiên lao rồi từ từ hành hạ!” Nạp Lan vương phi buông giọng khóc lớn lao đầu vào vách tường. Lăng Vị Phong nhẹ nhàng kéo bà ta ra, nói với Phi Hồng Cân: “Nữ hiệp, sao lại nói như thế? Không phải vương phi không muốn cứu nàng mà thực sự không có cách nào!” Phi Hồng Cân nói: “Có thật không?” Lăng Vị Phong nói: “Chính tôi đã nuôi ả nha đầu thành người, tại sao tôi còn gạt bà?” Phi Hồng Cân dứt thanh đoản kiếm vào bao, thung thính bước tới rồi nói: “Vậy tôi đã trách nhầm bà, Minh Tuệ!” bà ta đi được mấy bước thì đột nhiên ngừng lại, kêu lên: “Bên ngoài có người!” Lăng Vị Phong phóng vọt người ra ngoài cửa sổ.

Té ra Khang Hy bị Mạo Hoàn Liên ép buộc phải thả nàng ra khỏi cung, y vừa kinh vừa giận, sau khi từ biệt thái hậu thì triệu tập cao thủ đại nội, chọn ra tám thị vệ nhất đẳng, bảo bọn họ đến Ngạc vương phủ giết chết Mạo Hoàn Liên cắt đầu đem về. Tám đại nội thị vệ này đã đến dưới lầu, thấy bốn cái xác của bốn tên vệ sĩ thì cả kinh, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, chỉ nghe trên lầu vang lên một tiếng quát, một người che mặt đã lướt xuống như sao xẹt. Người chưa tới đất thì ám khí đã phát ra, hai luồng kim quang bay tới như điện xẹt, hai tên thị vệ đến gần bị Thiên Sơn thần mãng đâm xuyên qua ngực.

Bọn thị vệ quát lớn xông lên bao vây. Trên lầu chợt thấy ánh xanh lóe lên, Phi Hồng Cân cũng nháy vọt xuống, cây đoản kiếm lia ra, cắt đứt cổ tay của một tên thị vệ, quát lớn: “Lăng đại hiệp, ta với ngươi thử thi ai giết nhiều hơn!”

Lăng Vị Phong kêu lên: “Được!” rồi thanh kiếm đánh ra một chiêu Hồi phong phát liễu, gạt hết binh khí đánh tới từ bốn bên, chưởng trái trở lại phát ra, vỗ vào người một tên địch đang lao sát tới, không ngờ có một nguồn lực lớn dồn ngược trở lại, người này không hề bị chàng đánh ngã, Lăng Vị Phong kêu ô một tiếng, lộn người đâm kiếm tới, người ấy kêu: “Chia ra ba người chặn mục giặc già kia lại, ta và Trịnh Thiết Bài đối phó tên này”. Lăng Vị Phong đâm tới một kiếm hiểm hóc lạ thường, người này chẳng hề thối lui, cây thiết bút đã đánh ra một chiêu Hoàn giá kim lương, trong thủ có cả công, trả lại một chiêu.

Người này là cao thủ thuộc hàng số hai trong thị vệ nội đình tên gọi Thành Thiên Đình, ngoại hiệu Thiết bút phán quan, rất giỏi đánh huyết. Sở Chiêu Nam là đệ nhất cao thủ trong cấm vệ quân, hai người này đã từng đánh nhau một ngày một đêm, tỉ thí mười loại công phu, cuối cùng bất phân thắng bại. Lúc đầu y tưởng chỉ là một ả nữ tặc nhỏ nhoi, rất dễ dàng bắt sống, lòng cười thầm hoàng đế đã

chuyện bé xé ra to. Nào ngờ chưa gặp bóng dáng của nữ tặc đầu thì có hai thị vệ đã bị Thiên Sơn thần mãng đánh chết! Thành Thiên Đình thấy ám khí của Lăng Vị Phong mới biết rằng gặp phải Thiên Sơn thần mãng Lăng Vị Phong mà trên giang hồ đồn đãi!

Thành Thiên Đình giật mình, liều mạng cản trở, chợt thấy Phi Hồng Cân nhảy vọt xuống, chỉ một chiêu đã cắt đứt cổ tay của một cao thủ đại nội thì càng hoảng hơn. Thế nhưng y là đệ nhất cao thủ trong đại nội, tuy thất kinh nhưng không loạn. Danh tiếng của Lăng Vị Phong khơi dậy lòng tranh thắng của y, y xuất ra toàn những chiêu hiểm hóc, chẳng chịu thối lui. Lăng Vị Phong đánh liên tục ra ba kiếm, vẫn không đẩy lùi được Thành Thiên Đình thì cả giận, chưởng trái giơ lên, vỗ vào cây bút của Thành Thiên Đình, cây bút lệch sang một bên, tiếp theo đánh một chiêu Long đỉnh trích châu, ánh kiếm quang xẹt lên đâm thẳng vào cổ họng của Thành Thiên Đình. Chiêu này hiểm hóc cực kỳ, Thành Thiên Đình lướt chân né tránh, y vung cây bút đánh ngang một chiêu Hoành tảo thiên quân gạt cây kiếm ra. Lăng Vị Phong trở cổ tay lại, ánh kiếm quang xẹt tới đánh ra một chiêu Long qui đại hải, đâm vào ba vị trí trên người Thành Thiên Đình. Hai chiêu này nhanh nhẹn tuyệt luân, là những chiêu số tinh diệu nhất trong Thiên Sơn kiếm pháp, dù Thành Thiên Đình ghê gớm cũng đành phải thối lui liên tục mấy bước.

Tên vệ sĩ họ Trịnh sử dụng hai tấm thiết bài, cũng là một trong năm cao thủ thuộc đình, Thành Thiên Đình giữ lại y để liên thủ với mình, vốn là muốn mượn tấm thiết bài của y để khắc chế thanh kiếm của Lăng Vị Phong. Không ngờ thân pháp và bộ Pháp của Lăng Vị Phong quá kì ảo, tấm thiết bài không thể khắc chế được nàng, Lăng Vị Phong vẫn đuổi theo sát Thành Thiên Đình.

Thành Thiên Đình múa tít đôi bút chặn được hơn mười chiêu thì dần dần rơi vào thế nguy hiểm, y vội vàng kêu lên: “Trịnh Thiết Bài, người qua đây, chính diện!” Y chỉ cần hai người hợp thủ, không cần tấn công. Thành Thiên Đình đứng sánh vai với Trịnh Thiết Bài, triển khai những chiêu số điểm huyết của cây thiết bút, ác đấu thêm lần nữa với Lăng Vị Phong, lúc này tình thế quả nhiên tốt hơn rất nhiều! Chiêu kiếm của Lăng Vị Phong tuy nhanh nhạy tuyệt luân nhưng Thành Thiên Đình được Trịnh Thiết Bài giúp đỡ, tấm thiết bài của y che ở trước mặt còn Thành Thiên Đình thì điểm bút ra, đúng là trong công có thủ.

Thân pháp của Thành Thiên Đình rất nhẹ nhàng, chiêu số lại thành thực, lại thêm Trịnh Thiết Bài có đôi thiết bài múa tít kêu lên vù vù, Lăng Vị Phong đánh hết kiếm này đến kiếm khác mà vẫn không tìm ra được sơ hở, bên tai nghe tiếng quát từ xa, tiếng bước chân rầm rập, chắc là võ sĩ trong vương phủ phát hiện có

ác chiến nên kéo đến hộ vệ cho vương phi, Lăng Vị Phong càng nôn nóng hơn, chàng đâm đến hai kiếm nhanh như điện chớp, đẩy lùi Thành Thiên Đình mấy bước, dồn công lực toàn thân lên chuồng trái, lúc đó hai tấm thiết bài cũng đã đánh tới. Lăng Vị Phong quát lớn một tiếng, vỗ ra một chuồng, hai tấm thiết bài đã bị chấn động bay lên không trung, Lăng Vị Phong lướt người tới, trở tay vung một chuồng đánh vào đầu của Trịnh Thiết Bài. Chỉ nghe Phi Hồng Cân cười lớn: “Lăng Vị Phong, người mới đánh chết được một tên ư?”.

Năm xưa Phi Hồng Cân uy chấn miền tái ngoại, bỗng nhiên biệt tích hai mươi năm, thế mà vẫn rất ghê gớm, ba tên thị vệ nhất đẳng tưởng bà ta chỉ là hạng nữ lưu nên chia thành ba mặt xông tới. Phi Hồng Cân đứng vững như núi, đợi cho bọn chúng đến gần thì đột nhiên vung một ngọn roi, cuộn một tên thị vệ bốc lên, rồi bà ta lại phất roi ném tên thị vệ ấy ra xa đến mấy trượng, chẳng may y va phải tảng đá nên máu tuôn thành dòng!

Hai tên còn lại tuy là thị vệ nhất đẳng nhưng công lực kém hơn Thành Thiên Đình nhiều, nào có thể chống nổi cây roi của Phi Hồng Cân, đang lúc kịch đấu, Phi Hồng Cân vung tròn cây đoản kiếm một vòng, một cây quỷ đầu đao đã bị đánh rơi, Phi Hồng Cân quét ra một roi, chặn tên đồng bọn của y lại, thanh đoản kiếm chém tới, ánh hàn quang lóe lên, một cái đầu người đã rơi xuống đất, Phi Hồng Cân kêu lên: “Đây là tên thứ hai!” tên còn lại hồn bay phách tán xoay người toan bỏ chạy, Phi Hồng Cân đánh ra một roi, lại cuộn y trở về, cây đoản kiếm vung lên, lại cắt cái đầu của y xuống, kêu lên: “Đây là tên thứ ba!” rồi bà ta rút cây đoản kiếm vào bao, cây roi dài múa tít, buông giọng cười dài, lúc này Lăng Vị Phong mới giết được Trịnh Thiết Bài.

Lăng Vị Phong thấy Phi Hồng Cân chém rơi hai cái đầu thì cười nói: “Nữ hiệp quả nhiên thân thủ bất phàm, bà đã thắng!” Thành Thiên Đình thấy chàng hơi chậm chạp, đột nhiên phóng một bút tới, Phi Hồng Cân rất háo thắng, bà ta lướt người lên, cây roi cuộn tới. Thành Thiên Đình đang lộn người trên không trung, đầu trên chân dưới lao bổ xuống, tay trái cầm ngọn roi, Phi Hồng Cân không cuộn y. Thành Thiên Đình mượn lực lộn một cái phóng tới trước mặt Phi Hồng Cân, cây bút vung lên điểm nhanh như điện chớp vào huyệt kiên tĩnh của Phi Hồng Cân. Phi Hồng Cân tung ra một cước, cổ tay của Thành Thiên Đình lệch sang một bên, bị mũi kiếm quẹt trúng đổ máu, còn Phi Hồng Cân cũng cảm thấy ngọn thiết bút quét tới mà phát ra cả tiếng gió, bà ta vội vàng lướt ngang hai bước, Thành Thiên Đình đã lướt qua một hòn trên bộ, hợp nhau với bọn võ sĩ trong phủ.

Phi Hồng Cân định đuổi theo, Lăng Vị Phong đã quát: “Đi!” Mạo Hoàn Liên đã sớm nháy vọt xuống, lúc này nàng lấy ra một nắm đoạt mệnh thần sa, vãi

mạnh về phía bọn võ sĩ trong phủ, Lăng Vị Phong liên tục phát ra ba cây Thiên Sơn thần mãng, cả ba đã giết chết được ba tên võ sĩ. Ba tên võ sĩ ù té chạy, Phi Hồng Cân ném cái đầu người ra, cười ha hả rồi cùng Lăng Vị Phong và Mạo Hoàn Liên phóng người ra khỏi vương phủ.

Đến nơi vắng vẻ, Phi Hồng Cân mới dừng bước, cung tay nói: “Lăng đại hiệp, sau này sẽ gặp lại!” Lăng Vị Phong vội vàng hỏi: “Xin ngừng bước!” Phi Hồng Cân quay đầu hỏi: “Gì thế?” Lăng Vị Phong nói: “Tiền bối vì cứu con của Dương đại hiệp, không quản đường xa vạn dặm đến đây, sao không đi cùng với chúng tôi?” Phi Hồng Cân sầm mặt, nói: “Người là sư đệ của Dương Vân Thông, sao biết mà còn hỏi, ta cứu người, người cứu ta, không cần nhiều lời!” rồi bà ta xoay người nhanh như trận gió, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng! Lăng Vị Phong nghe bà ta nói chẳng đầu chẳng đuôi thì thấy ngạc nhiên lắm. Bởi vì Lăng Vị Phong tuy là sư đệ của Dương Vân Thông, nhưng khi hai người gặp mặt chính là lúc Dương Vân Thông mất mạng. Lăng Vị Phong làm sao có thể biết những nỗi ân oán giữa Phi Hồng Cân với Dương Vân Thông.

Lăng Vị Phong chép miệng: “Võ công của Phi Hồng Cân đúng là xuất thần nhập hóa, có điều bà ta hơi kỳ quặc!” Mạo Hoàn Liên thật sự chẳng biết Phi Hồng Cân là ai, nên nàng cũng chẳng nói gì. Lăng Vị Phong chợt hỏi: “Chu quả kim phù đâu? Lấy ra đưa ta!” Mạo Hoàn Liên vội vàng đưa lên, Lăng Vị Phong cất vào người rồi nói: “Đêm nay ta sẽ đến thiên lao!” Mạo Hoàn Liên nói: “Lăng đại hiệp có cần người tiếp ứng không?” Lăng Vị Phong nói: “Không cần, người Đông trái lại không hay lắm!” hai người trò chuyện một hồi thì mới biết Quế Trọng Minh và Mạo Hoàn Liên vào kinh đã mấy tháng, Lý Lai Hanh không nhận được tin tức nên mới nhờ Lăng Vị Phong vào kinh xem thử. Lăng Vị Phong vì tiếng tăm quá lớn, mặt lại có vết đao nên phải đêm đi ngày nghỉ, bởi vậy trên đường cũng chẳng dò hỏi được tin tức gì. Đến kinh thành mới biết Dịch Lan Châu đã giết Đa Thích, bị nhốt vào thiên lao.

Dịch Lan Châu do Lăng Vị Phong nuôi lớn, tình như huynh muội, lại cũng tựa như cha con, sau khi Lăng Vị Phong biết được điều này thì đau đớn như muôn tên xuyên lòng, chàng thầm nhủ sư huynh của mình đã chết thảm chỉ để lại một đứa con, dù thế nào cũng phải cứu nàng. Lăng Vị Phong đương nhiên biết mối quan hệ giữa Dịch Lan Châu với Nạp Lan vương phi. Thế là chàng gác sang một bên chuyện tìm hai người Quế, Mạo, trước tiên đến Ngạc vương phủ xem thử, bởi vậy mới gặp Mạo Hoàn Liên và Phi Hồng Cân.

Mạo Hoàn Liên hỏi: “Phi Hồng Cân là người thế nào? Xem ra bà ta rất quan tâm đến Dịch Lan Châu” Lăng Vị Phong chép miệng: “Đó là tình nghiệt! Ta cũng

không biết. Khi ở Hồi Cương, nghe mục dân trên thảo nguyên nói ta mới đoán được đại khái. Phi Hồng Cân vốn tên gọi Cáp Mã Nhã, hai mươi năm trước lừng danh miền Nam Cương, là con gái duy nhất của Đường Nỗ lão anh hùng thuộc bộ tộc La Bố. Nghe nói khi Sở Chiêu Nam mới xuống Thiên Sơn, đã từng theo Đường Nỗ lão anh hùng, giúp ông ta chống lại quân Thanh, nhưng không lâu sau thì đã phản bội Đường Nỗ đầu hàng quân Thanh”. Mạo Hoàn Liên nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc!” Lăng Vị Phong nói: “Lúc đó đại sư huynh Dương Vân Thông đã nổi danh ở Bắc Cương, ông ta giúp người Cáp Tác Khắc đánh trận, sau đó đã trở thành linh hồn trong quân của Cáp Tác Khắc. Thế rồi người Cáp Tác Khắc thua trận, Dương sư huynh vượt đại sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã Can đến Nam Cương liên hợp với Phi Hồng Cân, nhất thời thanh thế lớn mạnh”. Mạo Hoàn Liên say xưa lắng nghe, chen vào hỏi: “Hai người có cùng chí hướng kháng Thanh, là rồng phượng trong cõi người, sao không kết thành một đôi?” Lăng Vị Phong thở dài: “Hoàn Liên, không phải cũng có thể giống như muội và Trọng Minh, một chữ tình rất vi diệu, một khi bỏ lỡ cơ duyên thì sẽ để lại tiếc nuối suốt đời. Tại sao họ không thể kết thành đôi, ta không biết. Chỉ nghe nói rằng, trước khi Phi Hồng Cân gặp Dương đại hiệp đã từng yêu một ca thủ trên miền thảo nguyên tên gọi Giáp Bát Lư. Tiếng ca của Giáp Bát Lư rất hay, có thể lay động lòng của bất cứ thiếu nữ nào, nhưng điều không may là một ca thủ như thế mà có một tâm hồn dâm tiện, y cầu kết với Mãn Thanh, hại chết Đường Nỗ lão anh hùng. Sau đó Phi Hồng Cân đích thân bắt y về, móc tim gan của y cúng tế cho cha mình, hai mươi năm qua mục dân ở miền thảo nguyên đã có nhiều bài hát về việc này!” Mạo Hoàn Liên thở dài, hỏi: “Vậy có phải Dương đại hiệp chê bà ta đã yêu Giáp Bát Lư không?” Lăng Vị Phong nói: “Ta không biết, có thể sư huynh đã có người khác, tức là trước khi gặp Phi Hồng Cân đã yêu Ngạc vương phi”. Mạo Hoàn Liên lắc đầu thở dài, nàng chợt thấy Lăng Vị Phong ứa nước mắt, giạt mình thầm nhủ: “Chả lẽ Lăng Vị Phong cũng có chuyện đau lòng?” nhưng nàng lại không dám hỏi.

Lăng Vị Phong lấy Chu quả kim phù, lại hỏi nơi Mạo Hoàn Liên trú chân. Chàng biết được bọn Trương Hoa Chiêu và Quế Trọng Minh cũng ở chỗ Thạch Chấn Phi thì rất vui mừng, nói: “Nếu đêm nay thành công, sẽ lập tức dắt Lan Châu đến tìm các người”.

Lăng Vị Phong nhớ Dịch Lan Châu, Dịch Lan Châu cũng nhớ đến Lăng Vị Phong.

Trong thiên lao tối om om, chỉ có ngọn đèn trường minh nhỏ bằng hạt đậu ở góc tường phát ra ánh sáng yếu ớt. Ở cái nơi chẳng có ánh mặt trời chiếu vào, cũng chẳng thấy trăng sao, Dịch Lan Châu cũng không biết mình đã bị nhốt bao

nhiều ngày. Nàng cảm thấy tĩnh lặng lạ thường, “mình là con gái của cha!” nàng không hề cảm thấy tự ti khi không có cha, tấm huyết thư của cha đã trở thành một gánh nặng trong lòng nàng, giờ đây gánh nặng ấy đã hoàn toàn biến mất. Nàng muốn nhảy múa, nàng muốn ca hát, nàng muốn nói với tử thần rằng: “Hãy đến đi, ta không sợ người!”.

Nàng thật sự chẳng sợ chết sao? Có thể là vậy, nhưng trong đêm tối dài đằng đằng, có lúc nàng thấy run sợ, nàng không sợ chết, nàng chỉ tiếc cho cuộc sống tươi trẻ của nàng, dấu sao nàng cũng chỉ là một thiếu nữ hai mươi tuổi! Nàng đã sắp vĩnh biệt người thân! Nàng không có người thân, nhưng nàng lại nhớ “người thân” của mình. Vương phi là mẹ của nàng, trong những năm tháng dài đằng dặc, tình cảm của nàng đối với bà ta là yêu và hận, trong lòng nàng thiếu nữ vừa yếu mềm vừa kiên cường này, nàng không coi mẹ của nàng là người thân, thế nhưng lúc này, khi sinh mạng của nàng sắp kết thúc, nàng đã nhớ đến mẹ! Nàng có một ham muốn, nàng sẽ khóc cho thỏa lòng trước mặt mẹ mình. Nàng sẽ nói với bà ta nàng yêu bà như thế nào và cũng hận và như thế nào!

Người thân thứ hai mà nàng nhớ đến chính là Lăng Vị Phong, Lăng Vị Phong không phải là người thân của nàng, nhưng chàng thân với nàng hơn bất cứ ai, nàng nhớ khi nàng mới biết nói, Lăng Vị Phong đã đưa nàng từ Giang Nam đến Mạc Bắc, rồi lại lên Thiên Sơn. “Không biết mình đã đem đến cho người bao nhiêu phiền phức!” tình cảm ấy còn hơn cả tình cảm cha con, “có người cha nào chịu cực khổ với con mình như thế?” nàng nghĩ. Nàng hận không thể gặp lại Lăng Vị Phong, ôm chân chàng kêu lên một tiếng “cha!” nhưng Lăng đại hiệp vẫn còn trẻ tuổi, chỉ lớn hơn mình hơn mười tuổi, nếu gọi người là cha, người có vui không?” Dịch Lan Châu nghĩ ngợi, nàng chợt bật cười trong bóng tối!

Người thứ ba mà nàng nhớ đến chính là Trương Hoa Chiêu, nàng quen chàng không đầy hai năm, nhưng nàng đã có tình cảm sâu sắc với chàng. Tình cảm này khắc hẳn tình cảm đối với Lăng Vị Phong. Trước đây, nàng hoàn toàn không hiểu thứ tình cảm giữa nam và nữ, nhưng giờ đây nàng đã xem chàng là người thân. Nàng nhớ lại khi cứu chàng ra khỏi chùa Thanh Lương, chàng nhìn nàng với ánh mắt cảm kích và quan tâm, nàng nhớ lại trong nhà Thạch lão tiêu đầu, hai người chia tay, “sau khi mình chết đi, chàng có cắm hoa lan lên trước mộ của mình hay không?” “Ồ, mình mơ tưởng quá viễn vông, mình mà chết đi thì cả phần mộ cũng chẳng có!”.

Dịch Lan Châu rơi nước mắt trong đêm tối, đột nhiên nàng tự trách mình: “Con gái của Dương đại hiệp không rơi nước mắt!”

Nàng nhớ đến ba người thân của nàng, nhưng cộng tất cả những nỗi nhớ ấy

thì chẳng bằng tình yêu của nàng đối với cha mình. “Mình chết vì hoàn thành tâm nguyện cho cha!” thế là nàng chẳng tiếc nuối vì mình đã sắp chết, nàng mở rộng đôi tay đón thần chết bay tới. Nàng chột kêu: “Đến đây, ta không sợ người!”.

Ngay lúc này, cửa nhà lao bật ra, một bóng đen đi về phía nàng!

Dịch Lan Châu nhói lòng, nàng nhắm mắt, lẩm bẩm: “Cha! Cha hãy đợi con, con gái sắp đến gặp cha đây!” từ sau khi nàng bị nhốt vào trong nhà lao, chưa bao giờ có ai đến, dù hai bữa cơm cũng do ngục tốt từ bên ngoài đút vào, bóng đen ấy chẳng phải tử thần thì cũng là đao phủ! Nàng mơ hồ, chột thấy trong lòng trống rỗng, chẳng có một cảm giác gì cả!

Trong lúc mê man, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, khẽ nói: “Lan Châu, là ta!” Dịch Lan Châu kêu lên: “Có phải là cha đấy không?” người ấy thở dài, nói: “Lan Châu, hãy tỉnh lại!” người ấy hình như dùng tay phất lên người nàng, đột nhiên Dịch Lan Châu thấy nhẹ hẫng, cùm sắt trên cổ và dây xích dưới chân đều đã bị người ấy bẻ gãy. Dịch Lan Châu đứng bật dậy, nắm tay người ấy nói: “Có phải là cha đấy không?” một giọt nước mắt rơi trên mặt nàng, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Lan Châu, hãy tỉnh lại!” Dịch Lan Châu trào nước mắt, nàng lao tới ôm chân người ấy, kêu lên: “Lăng đại hiệp, có phải là mơ đấy không?”.

Người xông vào thiên lao chính là Lăng Vị Phong. Sau khi chàng lấy Chu quả kim phù, lại mặc đồ của đại nội thị vệ, đêm đến thì che mặt vào cung, kẻ giữ thiên lao là một bồi lạc trong hoàng tộc, vừa thấy người ấy lấy ra một tấm kim phù, thất kinh vội vàng hỏi: “Người có phải là thị vệ trong cung không?” Lăng Vị Phong gật đầu hừ một tiếng, bồi lạc ấy hỏi: “Hoàng thượng căn dặn gì?” Lăng Vị Phong nói: “Hoàng thượng bảo tôi lập tức dắt ả nữ tặc vào cung, không cho người khác biết! Ngài hãy mau chóng đuổi bọn thị vệ đi nơi khác!” bồi lạc ấy lại thất kinh! Ban ngày hoàng đế đã truyền ngự chỉ, bảo rằng canh giữ cẩn thận ả nữ tặc này, đề phòng có kẻ cướp ngục, tại sao lại đột nhiên đòi dắt vào cung? Nhưng Chu quả kim phù rất quan trọng, ngoại trừ người đó là khâm sứ của hoàng đế mới có được. Bồi lạc đã nghi ngờ, chột y nảy ra một ý, hỏi: “Người có phải là ngự tiền đối đao thị vệ không? Người làm việc cho tổng quản nào?” té ra ngoại trừ được cho phép đặc biệt, chỉ có nhất đẳng thị vệ mới có thể mang theo binh khí trước mặt hoàng đế. Mà thị vệ trong cung do hải tổng quản quản lý, tổng quản của nhất đẳng thị vệ tên gọi Cách Khâm Nổ, đó là một người Hán, tổng quản của thị vệ khác là một thái giám người Hán họ Hứa, Lăng Vị Phong vừa nghe thì biết y khảo vấn mình, lòng thầm kêu: “Hồngбет!” bồi lạc ấy nhìn chàng chằm chằm, Lăng Vị Phong cũng rất lạnh lẽo, chàng đột nhiên cười lạnh, vung tay vỗ xuống bàn, lập tức đánh

gãy một góc bàn, lạnh lùng nói: “Người mà xứng hỏi ta?” bối ấy toát mồ hôi lạnh, thấy chàng có được công phu như thế thì tin rằng đó là một nhất đẳng thị vệ nên nào dám hỏi nữa. Một lúc sau, bọn thị vệ canh gác Dịch Lan Châu đã được điều đi nơi khác, Lăng Vị Phong lấy được chìa khóa, mở cửa nhà lao, tháo gông cùm cho Dịch Lan Châu.

Dịch Lan Châu trào nước mắt, chậm rãi đứng dậy hỏi: “Lăng đại hiệp, có phải là nằm mơ đấy không?” Lăng Vị Phong nói: “Đừng lo, hãy theo ta ra ngoài, họ rất nhớ đến muội!” Dịch Lan Châu chột nói: “Tôi không đi!” Lăng Vị Phong ngạc nhiên nói: “Tại sao?” Dịch Lan Châu nói: “Tôi chẳng còn sức lực gì nữa, nếu ra ngoài bọn sĩ tốt chắc chắn sẽ chặn lại, muội không thể liên lụy đến người, lúc đó chúng ta sẽ bị bọn chúng bắt nhốt vào thiên lao”.

Lăng Vị Phong lấy ra Chu quả kim phù, khế nói: “Lan Châu, huynh có kim phù của hoàng đế, bọn sĩ tốt chẳng thể nào cản được, hãy yên tâm!” Dịch Lan Châu cả mừng, nói: “Lăng đại hiệp, không biết cảm kích huynh thế nào mới phải!” Lăng Vị Phong nắm tay nàng thung thính bước ra khỏi nhà lao.

Tên bối lạc canh giữ nhà lao đã kinh hãi trước võ công và tấm kim phù của Lăng Vị Phong, quả nhiên đã ra lệnh cho bọn thị vệ nếu thấy có người dắt Dịch Lan Châu ra khỏi thiên lao thì không được ngăn cản.

Té ra từ sau khi Mạo Hoàn Liên thoát khỏi hoàng cung, Khang Hy một mặt sai bọn tám cao thủ Thành Thiên Đình đến Ngạc vương phủ bắt nữ tặc, một mặt phái Sở Chiêu Nam đến thiên lao, ở thiên lao vốn là cao thủ nhiều như mây, một nửa thị vệ trong cung cũng được điều đến đây nhưng Khang Hy vẫn không yên tâm nên mới lại sai Sở Chiêu Nam đến giúp đỡ, lại truyền chỉ cho tên bối lạc canh giữ thiên lao phải đề phòng.

Sở Chiêu Nam nghe lệnh của tên bối lạc thì lấy làm lạ, vội vàng nói: “Chả lẽ bối lạc vẫn chưa đọc kỹ ngự chỉ của hoàng thượng sao?” theo quy định trong cung đình, việc truyền Chu quả kim phù là điều cơ mật nhất, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, bối lạc tuy biết rõ Sở Chiêu Nam là thống lĩnh cấm vệ quân nhưng cũng không dám nói ra, thế rồi chỉ đành nghiêm mặt nói: “Nếu có chuyện gì sai sót, hãy do ta gánh!” Sở Chiêu Nam sầm mặt, chẳng nói lời nào bước ra ngoài. Ý nhú mày rồi âm thầm tụ tập cao thủ thuộc phe của mình để tùy cơ hành sự.

Lăng Vị Phong dắt Dịch Lan Châu ra khỏi nhà lao, chỉ thấy bên ngoài trống trơn, quả nhiên chẳng có người theo dõi, trong lòng cả mừng nên ngẩng đầu bước cao trông oai vệ như mặt sứ của hoàng đế.

Sở Chiêu Nam nấp ở xó tối, canh ba vừa tới, thấy ở cửa thiên lao có một

người che mặt dắt Dịch Lan Châu ra ngoài, y thấp thỏm lo âu, không biết là có nên chặn bọn họ hay không? Đột nhiên, y giật thót người, dáng dấp của người che mặt trông rất quen mắt! Sở Chiêu Nam bất đồ nhớ lại một người, y lại lo sợ, nếu quả thật người đó là Lăng Vị Phong, chàng làm sao có thể vào trong thiên lao, đến gặp tên bối lạc mà bối lạc lại tin lời chàng? Đang lúc chần chừ, người che mặt đã đi vào chỗ rẽ. Sở Chiêu Nam nháy mắt ra khỏi xó tối!

Lăng Vị Phong làm sao không biết trong xó tối có bóng người. Nhưng chàng đã có Chu quả kim phù, thế là vừa để ý, vừa giả vờ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Đột nhiên chàng thấy Sở Chiêu Nam lao bổ ra trước mặt mình, xuất một chiêu Tước ủng lam quan, tay trái đánh vào thượng bàn của mình, tay phải nắm ngón mở ra chụp vào mạch môn, Lăng Vị Phong lách người, chưởng trái hộ Dịch Lan Châu, chưởng phải đâm xuyên thẳng vào hai cửa của của Sở Chiêu Nam, chỗ thì thúc tới, gạt chưởng trái của Sở Chiêu Nam ra, rồi chàng điểm ngón tay vào huyết huyền cơ trước ngực của y. Không ngờ hai chiêu ấy của Sở Chiêu Nam toàn là hư chiêu, y biết Lăng Vị Phong võ công tuyệt đỉnh, bởi vậy đã có phòng bị trước, y vừa tung đòn đã rút lui ra, kêu lớn: “Kẻ này là khâm phạm, mau bắt y, giết chết không tha!” nói vừa dứt lời, từ trong các xó tối, trên mái nhà, trong cửa, bọn cao thủ đều đã xông ra.

Đúng là: Qua được một ải lại một ải, ra khỏi thiên lao khó càng khó.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o o o -